

GRÁLSKÁ HOSTINA; Nová vnitřní souvislost člověka, Země a Slunce; Spiritualizace procesu výživy; Prožití našich světových souvislostí

Karel Funk

Svatográlská mysteria jsou rozsáhlá, i když jejich náplň a cíl - stát se sami kalichem na mystický obsah Kristovy substance a tak posvěcovat sebe i Zemi - je tentýž. Vede k němu i mysterium Grálské hostiny. To, co se v zevním náboženství stalo jen okoralým příběhem, nese ve svém jádru trvale živý spásný obsah. Přistoupíme-li k němu tiše, bez zvědavosti, s úctou a pokorou, ale i nadějí, může nám zasvitnout to, jak můžeme být sami naplňováni božským obsahem. Dr. Zdeněk Váňa o tom pojednává takto.

Grálská hostina není pouhým symbolem ani církevní sakrální večeří, nýbrž duchově-fyzickou realitou... Jde o stav vědomí, kdy se člověk cítí být svým tělem ve světové souvislosti, ve spojení s tvořícím světovým Slovem. Jestliže se člověk individuálně posvětil přijetím Kristova impulsu, pak může být vědomí této souvislosti denně obnovováno přijímáním potravy. Nejde přitom ani o pouhou modlitbu před jídlem, která nahradila pohanskou úlitbu bohům a může se stát jen něčím formálním, ani o sakrální komunio, které potřebuje kněžského prostředníka. Nýbrž jde o vnitřní spiritualizaci celého procesu výživy, v němž se projevují rovněž důsledky pádu a který má význam nejen pro člověka, nýbrž pro celou Zemi.

Grálská hostina má dvě stránky:

1. Vnější – člověk se pokrmem spojuje se světovým Duchem, který působí ve vnějším světě, v jeho přírodních říších.

2. Vnitřní, při níž člověk pronikne vědomím tento jinak nevědomý proces a posvětil jej přijatou silou Kristovou. To se stalo možným díky mysteriu na Golgotě, při němž světové Slovo – Logos, působící dosud zvenčí, se spojilo se substancí Země. Tím vznikla nová vnitřní souvislost člověka, Země a Slunce. Vtělením slunečního Ducha na Zemi je posvěceno i denní přijímání potravy, které se stává výrazem této nové souvislosti.

Člověk má tak možnost přijímat v pokrmu nejen vnější účinek slunečních sil, nýbrž i vnitřní účinek slunečního Ducha, spojeného se Zemí. Tak se mu každý pokrm může stát grálskou hostinou.

Kdo se takto svým tělem vědomě podílí na grálské hostině, zvnitřňuje v sobě světové Slovo tak, jako se Logos zvnitřnil v Zemi při mysteriu

na Golgotě. Jako Země nese v sobě účinek světového Slova, tak i člověk může nést v sobě jeho účinek ve svém těle. Při grálské hostině nejde tedy o nic menšího, než o přijetí Kristova impulsu až do fyzického těla. Prostřednicí a nositelkou tohoto působení v lidském těle je krev, která předává tělu k výstavbě nejjemnější minerální substance, v nichž je zvnitřnělý, se Zemí spojený sluneční účinek. Jestliže je lidská krev uchopena a očištěna silou Kristovou, přemáhající smrt, pak je tato výživa svatá, pak je člověk vyživován Grálem – éternými silami života. Takovouto hostinou, denně obnovovanou, je pak posvěcován nejen člověk, nýbrž skrze něho i Země, která je tak pozvedána k Slunci. Modlitba před jídlem nebo kommuniono při obřadu jsou jen jednorázovým, symbolickým, přípravným stupněm pro tuto realitu Grálu, pro niž není třeba žádného kněžského prostředníka a která se odehrává ustavičně v lidském těle – jako ustavičné posvěcování, proměňování a kommuniono člověka a Země.

Duchovní bytost člověka proniknutá Kristem – ve smyslu „ne já, ale Kristus ve mně“ – přijímá v procesu výživy skrze budoucí substance krve nejjemnější části minerálního rostlinného i zvířecího světa, zvnitřňuje je, proměňuje je v něco nepomíjivého, to je ve své budoucí nepomíjivé, vzkříšené, „oslavené“ tělo, jak na ně poukazuje kredo. To je sice vzdálený cíl lidského vývoje, umožněný zmrtvýchvstáním Kristovým, ale zároveň výsledek procesu, který může začít už nyní. Na člověku tak závisí i osud Země, která je tím rovněž vytrhována ze své pomíjivosti a začíná vnitřně zářit, stávat se Sluncem – „Novým Jeruzalémem“.

To je možné jen v duši očištěné Kristovým impulsem, naplněné nevinnými silami – proto je Grál nesen pannou.